

VERES ISTVÁN

In memoriam nyalogatós kutyus

Vanesszával kimentünk a piacra. Úgy néz ki, hogy a hétvégét együtt fogjuk tölteni, hát gondoltam, megrakom a hűtőt. Burgonyát vettünk, petrezselymet, meg bort, továbbá karfiolt, rengeteget. Vanessza is, én is, nagyon szeretjük a karfiolt.

– Figyelj Vanessza, te szoktad a hűtőre azt mondani, hogy fridzsi-der? – kérdeztem tőle egyszer, régebben, amikor még duplavével írta a nevét.

– Hülye vagy? – torzult el az arca.

Most meg elhatároztuk, hogy miután megettük a délre elkészített karfiolt, kicsit ledőlünk, este pedig megtekintünk valami jó kis filmalkotást. Így szoktuk egymásnak mondani, hogy figyelj, mi lenne, ha megtekintenénk valaminemű filmalkotást a jobbik fajtából. El is mentünk a Vörösmarty moziba, a *Bogaras Joe* című amerikai filmre. Elég jó film volt, New York-i sztori. Felhőtlenül szórakoztunk, és szerencsére nem volt tanulság sem. Az volt a tanulság, hogy megnéztünk egy jó filmet, és mehettünk a dolgunkra. Nem szerettük azokat a filmeket, amelyeket megfeszített figyelemmel kell követni, hogy a végén részünk lehessen a soványka csattanóban, aminek a lényege úgyis mindig ugyanaz: az élet egy kanna fos, ám ha sikerül rálelnünk az igaz szerelemre, akkor ez néhány hétig nem fog az eszünkbe jutni. Bogaras Joe-nak melleleg az volt a baja, hogy a frissen bérelt lakása tele volt beszélő csótányokkal, akik ráadásul a magánéletébe is beavatkoztak időnként. A film végére megtalálta ő is az igaz szerelmet a manhattani kormányzó lányában, akit addig mindenki hülyének nézett, mert a hobbija a virágültetés. Vagyis a főbb bajokat itt is a szerelemnek sikerült áthidalni. Az efféle filmek után Vanesszával sokat vitatkozunk a szerelemről, hogy milyen elsöprő erővel bír, főleg ha meg van adva a módja. Szerinte nincs is ember, akit a szerelem nem befolyásol. Ilyenkor azonnal közbe szoktam szólni:

– India északnyugati részén, az öt folyó földjén él egy szürke kabátos öregember, akinek kedvenc szórakozása, hogy időnként teljesen váratlanul elkezd bámulni a bal lába középső ujját, miközben halkán azt mormolja: kanagon. Sose feledd, Vanessza, hogy ezt az embert aligha befolyásolják olyan dolgok, mint a szerelem.

Vanessza szerint ez sem biztos.

– Miért, mi ez a figura, valami pandit? – kérdezi az ujjára tekerve egy hajtincset.

– Mi az, hogy pandit? – kapom fel a fejem.

Vanessza a heverőn fekszik, és egy kétliteres, üres Sprite-os üveggel dobol a térdén.

– A panditok, kérlek szépen, Kasmírban élnek. Igen csendes emberek. Abból áll az egész napjuk, hogy régi írásokat tanulmányoznak. Amikor ezt megünják, kiülnek a házuk elé, és a hegyeket bámulják.

Eltolom magamtól a karfiolos tálat.

– Vanessza, hát miket nem tudsz te, totál le vagyok tőled hidalva!

– Ez még mind semmi – folytatja Vanessza. – Az ember azt gondolná, hogy ilyenkor, amikor egy pandit épp a háza előtt ül, megszólíthatja egy arra járó ismerős, megkérdezve például, hogy milyen idő lesz, vagy hogy hallotta-e az illető pandit, hogy az oroszok megint elzárták a gázt. Ilyen azonban sosem fordul elő, a helyiek ugyanis tisztában vannak azzal, hogy a panditok milyen viselkedési modelleket követnek, úgyhogy eszükbe sem jut hozzájuk szólni, mert tudják, hogy a pandit úgysem szól vissza.

– Vagyis ha jól értelek, ahhoz, hogy az embernek egy pandit visszaszóljon, ahhoz a kérdezőnek is panditnak kell lennie.

Vanessza kételkedve helyesel:

– Jó esetben.

– Na és ha már így előtört belőled a panditológus, megmondhatnád azt is, miért ne lehetne egy pandit mondjuk szerelmes – kérdeztem fáradó hangnemben.

– Le se baszom – sóhajtotta Vanessza –, inkább add ide a karfiolt.

Jól belaktunk karfiollal aznap, egész éjjel csak dőcörögtünk magatehetetlenül, mint a fókák. Aztán két hétig rá sem bírtunk nézni. Fingtunk tőle, akár a lovak. A rákövetkező napokban többször is felmentünk a Gellérthegyre, mivel onnan egész jó a kilátás. A körülöttünk levő padok tele voltak szerelmespárokkal. Minket is közéjük sorolhattak volna könnyen, azzal a különbséggel, hogy mi banános meg csokoládés fagyigombócainkat nyaltuk egymás helyett. Már a tölcéseket rágtuk, amikor Vanessza azzal az ötlettel állt elő, hogy szereznünk kéne egy fényképezőgépet meg egy diktafont, aztán kijönni ide, és végigkérdezni a párokat, hogy ki mit gondol a szerelemről, létezik-e, vagy nem, mire is jó, fiúk, lányok külön, a végén meg jöhet egy fotó az illető párról. Majd pedig írni az egészhez egy nyálas bevezetőt, aztán jó pénzért elpasszolni a termést a Cosmopolitannak vagy valamelyik másik anyaszomorító magazinnak.

– Hát most nem? Mondd, hogy nem jó ötlet! – kezdett el hosszú, testhezálló ruhájában hadonászni.

– Az atombombánál néhány fokkal jobb... alighanem.

Anyaggyűjtés közben bemondta egy harminc körüli nő, hogy a szerelem olyan, mint Isten, mivel hogy még senki sem látta, de mindenki szeret rá hivatkozni. Na ez betett a projektnek. Ilyen világmegváltó szentenciákkal a Cosmopolitannál nem sokra megyünk, konstatáltuk a helyzetet egy kád forró vízben ázva, vodkával kevert paradicsomlevet szogatva a terepmunka befejezése után néhány órával.

– Pedig én már el is terveztem, mit veszünk a pénzen, amit a cikkért kapunk – újságotla Vanessza lemondóan, miközben előredöntötte a fejét, hogy néhány rakoncátlanabb hajtincse elmerülhessen. Annyira ellágyultam a jelenettől, hogy megígértem neki, hogy a közelgő szülinapjára megkapja tőlem, amit kiagyalt. Nagyon megörült az ajánlatnak, a kívánságot viszont egyelőre meghagyta magának, azt mondta, először el kell mennünk kettesben valahova.

– Elviszlek egy helyre, ott majd meglátod, miről van szó.

Felvettük az átmeneti kabátjainkat, és villamosra szálltunk. A vége felé már annyira kinn voltunk a külvárosban, hogy több megállónyi úton keresztül csak ketten ültünk a kocsiban. A helyzetet mocskosan kihasználva, torkunk szakadtából elénekeltünk néhány hatvanasévek-beli slágert. *Ha legközelebb látlak, Trombitás Frédi, Mondjátok meg Máriának...* ilyeneket. A *Nem leszek a játékszered*-re már épp nem maradt idő. Elég siralmas környéken szálltunk le. Omladozó gyárépületek, graffityk, pókhálós, betört ablakok.

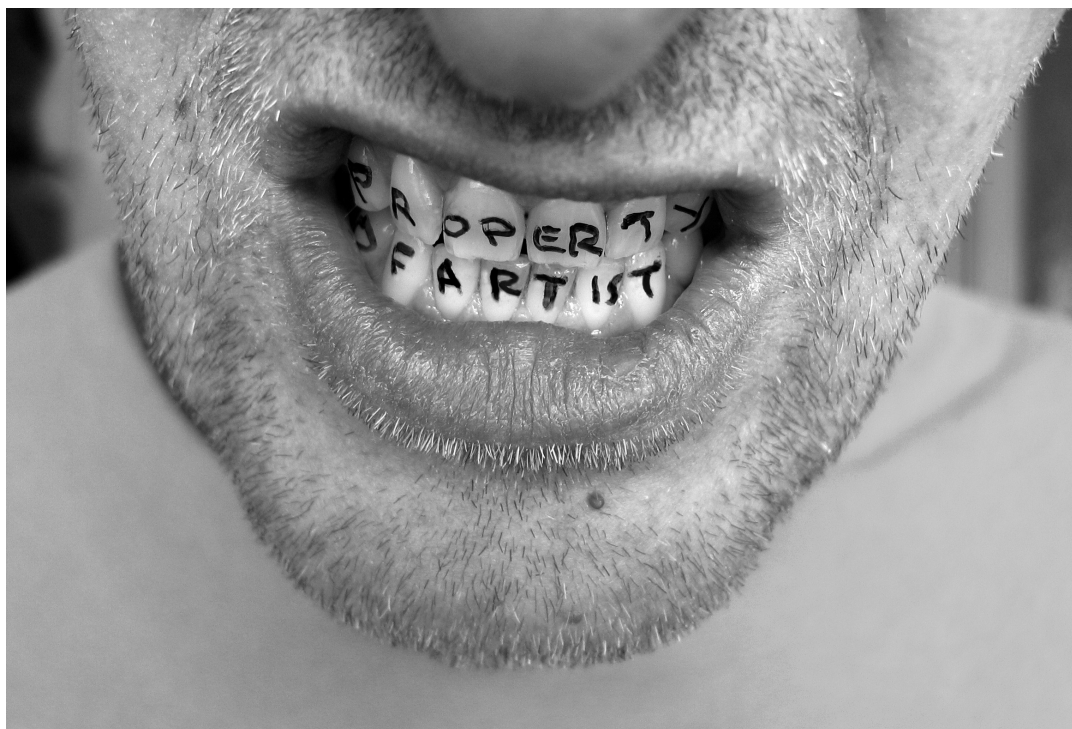
– Az ilyen helyeket még a krumplibogarak is elkerülik, baszki, mi a tőgyemnek jöttünk ide?

Egy kihalt telken leültünk egy halom bontott téglára.

– Itt laktunk nem messze a szüleimmel – törtek ki Vanesszából az emlékek –, és volt egy aranyos kutyusom, aki minden reggel azzal ébresztett, hogy elkezdte nyalogatni az arcomat. Tizenkilenc éves voltam, amikor meghalt. Az állatorvos azt mondta, egyszerűen öreg volt, ennyi. Haragudtam rá, hogy képes kiszűrni a szememet ilyen hülyeséggel. Valahol itt van elásva. Még évekig jártam ide, bár nem hiszem, hogy éppen te fogod megérteni, minnek. Én... én még senkitől nem kaptam annyi szeretetet az életben, mint attól a kutyától. Szeretném, ha csináltatnánk neki egy síremléket... talán a legjobb lenne márványból.

„Piros az ég alja, szél lesz”, gondoltam magamban, miközben megsimogattam Vanessa fejét.

A művész tulajdona, 2009, filctoll

– Figyelj rám, nem lesz ez egy kicsit sok? Szerintem neked inkább egy új kutya kéne, ami átveheti annak a réginek a szerepét. Mondjuk egy helyes kis mopsz. Ha benne vagy, holnap megvehetjük.

– Igen? – derült fel Vanessza könnyes arca.

– Igen.

– És a halott kutyussal mi lesz?

– Figyelj. Írunk neki egy búcsúverset, majd pedig szépen, körültekintően elfelejtjük.

– Verset? Milyen verset?

Átfogtam Vanessza derekát. Hát, például olyat, hogy:

*Drága kiskutyám,
Sokat gondolok rád.
Remélem, te is rám,
Drága kiskutyám.
Legyél mindig vidám!*

Ballagtunk vissza a villamoshoz.

– Hát ez azért meglehetősen vicces egy vers – csóválta a fejét, miközben lefejtette a karomat a derekáról. – Elismerem, az új kutyus jó megoldás, de azért nem kell az egész ügyet elökrökdögni, oké?

– Jól van na, nem tartozol semmivel, csak...

– Csak mi?

– Csak gondoltam, odaköltözhetnél hozzám, ha már annyit vagy ott. Nem? Rosszul bírod a magányt is...

– Á, ott lesz nekem Danika – igazított egyet a copfján.

– Milyen Danika?

– Hát a kis mopsz, akit holnap veszel nekem. Igen jól el leszünk mi kettesben.

– Ne csináld már, most mit vagy ilyen kutyabuzi? Amúgy is ott a sok karfiol, ki fogja megenni?

– Kösz, de rám ne számíts.

– Miért, már a karfiolom sem kell?

– Szelet csinál.

– Vagy úgy... Nem semmi.

Mentünk egy darabig szótlánul. Ezt utálok a legjobban.

– És most mi lesz velünk? – kezdtem megint. – Nem úgy volt, hogy egymásba fogunk szeretni? Hogy szépen mindenre odafigyelünk, és megvalósítjuk az igaz szerelmet?

– Hát, nem tudom. Nekem Danika egyelőre bőven elég lesz. Meg amúgy is, emlékszel, mit mondott az az öreg a templomnál? A szerelem olyan, mint a demokrácia, mindenki hisz benne, de az egész valahogy nem akar működni.

– Ez egy baromság, ettől megkímélhettél volna. Ismerd be, hogy csak megjátsszod magad, közben meg alig várod, hogy feleségül vegyelek.

– Na jó.

A visszaúton megint üres volt a villamos, úgyhogy eldaloltuk a *Nem leszek a játék-szered-et*.

Elég hamisra sikerült.